

i at begaa Uret mod Kvinderne, en Uret, der kun kan forklares og forsvares ved, at Kvinderne ikke have gjort Indsigelse derimod. Vi Kvinder sætte Livet ind ved hvert Barns Fødsel; vi kunne nok forlange, at Mændene ikke forhindre, at der sættes nogle Penge ind paa, saa vidt det staar i menneskelig Magt at forringe Faren og Lidelsen for os.

De slutter med at udtale den Overbevisning, at jeg »maa indrømme, at en eventuel Fødeafdeling efter det sidste Forslag maa siges at være ret human, selv for det tyvende Aarhundrede«. Jeg tror, Hr. Professor, at vi til Nød kunne danne os en Mening om, hvad man om 100 Aar vil betragte som inhumant; men hvor højt man til den Tid vil stille Fordringerne til Humanitet, kunne vi næppe have nogen Forestilling om. Skulde Danmark tidligt naa til sand Humanitet, vil det sikkert glæde Dem ligesaa meget som Deres ærbødigt forbundne

Charlotte Norrie
født Harbou.

Kjøbenhavn, den 13de Februar 1892.

Lady Margaret Sandhurst.

Nylig døde en af disse fremragende engelske Kvinder som, ulig andre Landes højtstaaende Damer, med Liv og Sjæl arbejder ikke blot i Velgørenhedens, men ogsaa i den aktive Politik's Tjeneste. Vi meddeler med velvillig Tilladelse Kvindebladet Herolds Mindeord om hende.

Margaret Fellowes (gift Lady Sandhurst) begyndte allerede som ganske ung at interessere sig for Politik og skaffede sig snart et Skøn over, hvad Politik betyder, og hvor stor og betydningsfuld Læren om den rette Maade at regere paa kan være. Hun var selv stor og betydningsfuld i alle Retninger, en „ædelig Kvinde“ — til Trods for hendes Fejl, der var „hendes Dyders Fejl“. Hun havde en bestemt Karakter og en Vilje, der ikke taalte Modstand. Alle hendes Meninger var som en Religion, hendes Følelser var Lidenskaber. Hendes Liv blev tilbragt i nyttigt Arbejde; hun stræbte efter de største Maal. Ingen bliver ret forstaaet og fuldt værdsat før efter Døden. De smaa Fejl og Mangler skjuler som en Taage vort egentlige Selv for vore Venner og blander sig med den Taage,